

## RASHWAN MOHAMED: MÁR NEM FÁJ SEMMI

Holtan fekszem az ágyban. A mélyedés a matrac közepén nem zavar. Már nem zavar. Sem ő, sem az ablak on beszűrődő zaj. És ha zavar is, nincs értelme panaszkodni, úgymint halott vagyok. Vajon mióta? Nem is tudom. Az a gyanúm, hogy holtan születtem, és ez az egész mizéria, amit életnek neveznek, illúzió volt, meg sem történt. Vajon ötven éven keresztül rögeszme voltam egy kegyetlen, megközelíthetetlen, örült isten fejében? Nem is tudom. A madarak csiripelése, a mentőautók szirénázása, riasztó, idegtépő száguldozása és hirtelen fékezése, a közeli piac zaja, mindaz, ami régen idegesített, most nem izgat, egyáltalán nem. Egyébként a halottak nem panaszkodnak, nem beszélnek, nem néznek sehova, csak fekszenek, valahol fekszenek. Először kórházban, utána halottak házában, és végül egy koporsóba zárva a föld alatt. Én is fekszem, de még mindig az ágyban. Kicsit csodálkozom, mintha azt képzeltem volna, hogy halálom esetén össze-vissza fogok járkálni. Ekkora marhát! Persze, hogy fekszel. És így maradsz az idők végezetéig.

De most mi lesz? – kérdezem gyanakodva. Nincs sem alagút, sem sugárzó fény, sem angyalok, sem ördögök, sem istenek, csak sötétség van és a nagy semmi. Szeretnék a bal oldalamba fordulni és feküdni. Tetszik tudni, a jobb oldalamon levették a vesémet, mondván, hogy ezzel megmentik az életemet. Frászt! Mégis megdöglöttem. És olyan gyorsan, mint a sicc. A barmok! Hiába könyörögtem nekik, hiába érveltem, hogy ne, ne csináljátok, én jobban ismerem a testemet, de mégis mindenki a műtét mellett kardoskodott.

– Ez az egyetlen lehetőség a menekülésre, Mohamed! Nincs más választásod. Ha nem végezteted el a műtétet, akkor áttétel lesz, a daganat elharapódzik, és keserves halál vár rád.

Mégis megdöglöttem. Na tessék! Ez most nektek jobban tetszik? Sápadt hulla egy koporsóban. Ez jobban tetszik? Ja, biztos könnyebb így nektek. Halottal könnyebben lehet bánni, mint nyavalygó, kiabáló, élő daganatos beteggel.

Valójában holtan fekszem az ágyban, várva valamire, illetve valakire, aki egykor megígérte, hogy jönni fog, és egyesül velem, mihelyt meghalok. Ez a valaki, ez én vagyok, Mido. Drága Mido, akit réges-régen elűztek tőlem. Táblát akasztok a testem fölé poénkodva: Midora várva.

De mióta várom, nem tudom. Egy perce, egy napja, egy éve? Nem tudom. És úgy néz ki, hogy ez a mocskok nem fog jönni. Pedig ígérte. Átvert. Ilyenek az egyiptomiak. Átverik egymást, átverik magukat, átverik az isteneket, átverés az egész. Akkor most mit csináljak? Ha ez a szélhámus nem jön, az nagy pech. Akkor nem volt értelme az életnek, a halálnak. Nem volt értelme születni, megaláztatni, megbetegedni és megdöglölni.

Kérdezem magamtól csodálkozva: mi volt ez az egész? Mi ez az egész: verset írni, szerelmesnek lenni, az isteneket kritizálni, a nemesi gyökerekkel szakítani, a díszes családdal veszekedni, mi volt ez az egész? A hátam mögött vagy a fejem fölött, nem tudom, valaki válaszol röhögve, gúnyolódva: maga okos tojás, feltalálta a spanyolviaszt, mi? Még mindig nem tudja, mi ez az egész? Próbálom odafordítani a fejem, hogy lássam, ki beszél, de nem tudom. Egyébként nem kell, úgymint rájövök,

hogy ő az. Drága Mido. A mocskos Mido. A nemes Mido. Ki más lenne? Röhögve, folytatva gúnyolódását, hozzáteszi: Még mindig olyan kérdéseket tesz fel, amelyekre nem tud válaszolni? Régóta ez a szokása.

Próbálok kicsit felemelni a fejemet, és kérdezni ettől a pimasztól, hogy miért magáz? Ennyire eltávolodott tőlem, vagy ennyire nem ismeri az etikett szabályait? Jól tudja az oktondi, hogy nem illik a tegeződés után visszatérni a magázásra. Ez el-lentmond a nemesi protokollnak. Állítja magáról, hogy nemesi családból jött, és nem ismeri ezt az egyszerű szabályt? Hihetetlen! Ez az ember nem szélhámós véletlenül? Szeretnék kiabálni rá: én vagyok! Nem érted? De egy hang sem jön ki a torkomon. Úgy látszik, hogy ő most nyeregben van. Ő a főszereplő. Én fekszem az ágyban, mint hulla, nem tehetek semmit, sem mozdulni, sem ugrani, sem tiltakozni nem tudok, és ő azt művel velem vagy ellenem, amit akar, mond, amit akar, mesél, ami tetszik, én hulla vagyok, és kész. Ez remek.

Ez a játék így nem fog menni. Ez nem fair. Vagy, ahogy ő régen szokta mondani: ez nem frankó. De az a szörnyű, hogy nem tudom elmondani neki, amit gondolok. ...A zsarnok!! Várom, hogy folytassa a társalgást, illetve a monológját, de hirtelen csend támad a szobában. Mi ez? Forгатom a szemem ide-oda befelé, de nem látok semmit, senkit. Ördög és pokol! Ez mind trükk volt? Nem jött senki? Se Mido, sem az ördöge? Látszik, hogy tényleg meghaltam. Vagy inkább még élek? Hiszen csak az élők hallucinálnak. A halottak soha. Ők csak fekszenek, úgy, mint én, magukba görnyedve, nem beszélnek, nem képzelnek, nem álmodnak, nincs szükségük rá. Talán várnom kell kicsit addig, amíg megjön. De meddig? Minden hitványsága ellenére ő az egyetlen reményem. Ő a megmentőm. Vele halhatatlan vagyok. Vele kerülök az örökkévalóságba. Ismételve: Midora várva. De mondd nekem: tulajdonképpen ki az a Mido? Ez nem te vagy, kedves Mohamed? Várjunk csak egy polgári szóral! Nem megmondtam kezdet kezdetén, hogy talán az egész illúzió? Nincs sem Mido, sem Mohamed, sem a világ, sem vesedaganat, sem halál, sem az ágy, sem a koporsó? Állandóan ismétlem a kérdést: nem lehet, hogy ez az egész csak álom egy kegyetlen lény fejében? Egy rögeszme valahol? Nem is tudom.

Emlékezned kell. Szedd össze magad, te rohadt hulla. Emlékezned kell. De mire is?! Mindenre, tisztelt uram. Csak semmi szerénység! Képes vagy megfordulni az ágyban, kikerülni a mélyedést, a gödröt, amely a közepén ékeskedik, és felülsz. Ne marhászkodj, mondom magamban magamnak. A hullák nem emlékeznek, nem ülnek fel az ágyban. Felejtsd el! Legfeljebb befelé bámulnak. Befelé bámulnak a sötétbe, és mesélnek. Miről? Kiről? Ez később elválik. Csak csigavér, öcsi. És ha sikerül visszaidézned, amit kell, akkor Mido jönni fog. Kénytelen lesz, hiszen tudod, a sor végén ott áll. Kénytelen előre jönni, ha rángatod a madzag végét. És akkor te leszel a játék ura. Vagy más szóval: a halál ura. Csak csigavér, öcsi, csináld, amit mondok, és meglátod, minden úgy alakul, ahogy szeretnéd. Csak csigavér.

Hallom, léptek közelednek, nyílik a szoba ajtaja, és két nagydarab ember lép be. Kopaszra nyírva a fejük. Kik ezek? Skinhead-ek, kék uniformisba álcázva? Jaaa! Ezek a hullaszállítók. A zsebük fölött ékeskedik a felirat: Rekvium Temetkezési Vá-

lalat. Csak semmi kapkodás, uraim! Ne olyan hevesen! Micsoda dolog ez? Megfogják az embert a karjánál, lábánál, mint egy zsák krumplit, és ráteszik a hordágyra. Micsoda dolog ez?! Figyeljenek ide! Nem szabad elvinni engem sehova, várunk kell valakire. Fontos találkozóm lesz a legközelebbi barátommal, Midoval, az édes, keserű Midoval, jobban mondva uraim, magammal. Fontos, nagyon fontos! Értsék meg, hagyják abba a cipelést, maguk bitangok! Egyik fajankó kacsint a másikra gúnyolódva, hogy a hulla forog, mit akar? Felállni? Beszélni? Társalogni? – és tovább tolja a hordágyat. Rendben van uraim, én megmondtam. Magukra vessenek! Ha idejön Mido, és nem talál engem, akkor meglátják magukat. Annyit mondhatok, hogy két bitang, maguknak annyi.

A halottasházban fekszem egy hosszú fémasztalon. Istentelenek, lelketlenek! Hideg, nagyon hideg! Az asztal lapjának hidege szúr, mint a gombostű. Mellettem jobbról-balról fekszik két másik hulla. Mi ez, uraim? Semmi privilégium? Semmi különleges bánásmód? Mégis, dr. Rashwan Mohamed Fathy vagyok! A Rashwan család sarja. Nyolcszáz éves nemesség, címer, és mégis így bánnak velem? Semmi kiváltság? Semmi tisztelet? Így fekszem két hulla között? Meg akarnak alázni, ahogy megalázták Jézust és a két lator közé tették? De várjanak csak, fajankók! Várjanak csak! Előbb vagy utóbb Mido meg fog jelenni, megtanítja magukat kesztyűbe dudálni. Jönni fog, és elvisz engem innen. Hova? Nem tudom. De el innen. Így nem megy, uraim! Így nem. Rákkal megajándékozni, a vesémet kivenni, közönséges hullaházba rakni, ez nem eljárás uraim. Nem eljárás, bitangok.

Mido!! Hol vagy? Miért csinálod ezt velem? Ez az ígéret? Ez a bizalom? Cserbenhagysz engem? Te is megbízhatatlan, kiszámíthatatlan vagy, mint azok? Akkor miért hajtogattad nekem, amikor kicsi voltam, hogy a név kötelez? Hol van ez, te áruló? A név kötelez. Túró! Te is kicsinyes, szőszegő fajankó vagy, mint azok! Isten a megmondhatója. Már nem érdekel, jössz, vagy nem jössz, magadra vess. Ha itt maradok hosszú ideig, és elkeveredem a többi hulla között, akkor kíváncsi vagyok, hogyan találsz rám, ha egyáltalán jössz. De eddig úgy néz ki, kedves Mido, hogy átvertél, mi? Fűt, fát ígértél, és én marha bíztam benned, hagytam magam, hogy diagnosztizáljanak, kezeljenek, levágják a vesémet, mert azt mondtad, illetve valahonnan messziről sugalltad, hogy ez nem baj, mindez szükséges ahhoz, hogy meghaljak, és végül egyesüljünk. És látod, mióta várok? Mióta vagyok halott? Egy órája? Egy napja? Valójában születésem óta, és te ezt jobban tudod. Várok, várok, rád várok. Ez lett a mesterségem: a várakozás. Ötven éve mesterségem: a várakozás. De te, áruló, átvertél. Ha nem jössz, az nagy pech lenne. De a kérdés az, kinek? Nekem, vagy neked? Nem értem, mit akarsz ezzel. Ha nem jössz, akkor bajtárs, elvesztél. És én hiába szenvedtem, hiába dögöltem meg? Ez fiam, nem frankó, isten bizony nem frankó. Csak megállj, te gazember! Annyit válaszolj, hogy miért vertél át? Mi az értelme? Mi a hasznod belőle? Most nem válaszolsz, mi? Megállj, te gazember! Hiába vagyok hulla, még mindig vannak eszközeim, még mindig vannak lehetőségeim, ezért vigyázz..., és gondold át jól a dolgot. Ha nem jössz, és nem viszel el engem innen, akkor te is rosszul jársz. Sőt, elsősorban te vagy az, aki rosszul jár. Ezért gyorsan

gondold meg a dolgot, és ne marhászkodj. Hideg van itt, ezen az asztalon, nagyon hideg. Nem illik itthagyni a testedet, így sínylődni ebben a bűzös teremben.

Hallom, a folyosó végéről könnyű léptek hangzanak. Halkan és ütemesen. Egyre közelednek. De mi ez? Ezek nem lehetnek emberi léptek. Hirtelen halkul a hang, kacskaringóssá válik, mintha részeg lenne. Talán állat? De mi az, ami két lábbon botorkál? Pingvin? Kenguru? De az ugrál. Vagy strucc? Nem lehet! Hullaházakban csak patkányok futkosnak. Kövér, jól táplált patkányok. Böven van miből. De ne olyan hevesen uraim, ne olyan hevesen! Lehet harapni az ajkamat, a kezemet, a fületem, de a lábam ujjait nem! Ráakasztották a cédulát a nevemmel. Lakmározatok minden testrészből, de a lábujjaimból ne! Hagyjátok a cédulát békén! Enélkül Mido nem talál rám. Ennyi hulla között életbevágó, illetve életmentő a cédula. Ez a névjegyem. Nélküle felismerhetetlen vagyok, és drága Mido nem talál rám.

A halk léptek majdnem elérték a terem ajtaját. Lassan nyílik, közben hosszú, rosszat sejtető nyikorgás hangzik. Próbálok felemelni a fejemet, hogy lássam, ki ez. De a lábaim, mint két léc, megakadályozzák, hogy tisztán lássam, ki jött be. Csak a két lábszár közötti hézagon keresztül látok egy kis embert közeledni. Egyre közeledik, míg oda nem ér az asztalom végéig, és megáll. Pont a lábamnál. Meg akarja fogni a cédulát, hogy megnézza a nevet, de nem éri el. Törpe. Annyira kicsi, hogy ágaskodnia kell, hogy elolvashassa. Megkönnyebbülten ereszkedik vissza. Anyám! Ez tényleg törpe! A feje akkora, mint az egész teste. A homloka keskeny és előre hajlik. A szeme nagy és kerek, de kancsal, nagyon kancsal. Rám pillanat, egyik szeme előre, a másik hátra. Mintha egyik szeme rám nézne, a másik a túlvilágra. Uram atyám! Ki ez? Ez nem lehet Mido! Ha jól tudom, nem volt ennyire törpe, és kancsal sem volt. Nem, ez nem lehet! Talán ennyire megváltozott? Ez nagy pech lenne.

A törpe fordul, és közelít az asztal oldalához. Becsukom a szemem, hiszen hulla vagyok, nem figyelek semmire, nem érdekel semmi. Várom, mit akar. Mi a szándéka ennek a kis embernek? Megfogja a vállam, és rázni kezd, mintha fel akarna ébreszteni. A fajankó! A halottat nem lehet felébreszteni csak úgy, vállrángatással, mint aki szunyókál az ebéd után! Inkább szólaljon meg, mondjon valamit! És valóban, hallom érdes, artikulálatlan hangját: ébredj fel! Ki kell jutnunk innen, minél előbb! Az ostoba! Mit gondol ez? Csak így, ripsz-ropsz felkelek és futás a hullaházból? Nem így képzeltem a dolgot. Ráadásul ez a valaki nem Mido!

Lassan kinyitom a szemem, és fenyegetően rábámulok, mintha kérdezném, maga kicsoda, micsoda? Az érdes hang nem válaszol azonnal, hanem hosszan és elnyújtva kuruttyol: üzenetet hoztam Midótól, de előbb ki kell jutnunk innen. Hála a jó Istennek! Ez nem Mido! De miért nem ő jött személyesen? Nem tudja a bitang, hogy a hulla nem engedelmeskedik csak a lelkének? Vagy jobban szólva, a hasonmásának? Ha tényleg el akar vinni innen, akkor miért nem jött saját maga? Ez gyanús. Istenemre mondom, gyanús. Próbálok megkérdezni ettől a torz embertől, de egy hang sem jön ki a torkomon. Ez baj. Nagy baj. Hogyan értetem meg ezzel a valamivel, hogy nem mozdulhatok innen, csak Midoval? Nyitom a számat, és még egyszer próbálok legalább kiejteni a nevet, de hiába. A törpe bámul rám, én is hasonlókép-

pen. Ő vár, hogy csináljak valamit, én várom, hogy szóljon valamit. Kvittek vagyunk a tehetetlenségben és a meg nem értésben. Nem értem. Miért küldött valakit maga helyett? És miért törpét, aki ráadásul okos, mint édesapám, és szép, mint Torgyán József?

Mit csináljak most? Ott vagyok, ahol voltam. Sem élet, sem Mohamed, sem Mido, mihez kezdjek? Akkora malőr! Úgy néz ki, mintha két szék közé estem volna. Anyád! Akkora szemétség! HENCEGSZ A NEMESI SZÁRMAZÁSODDAL ÉS NAGYLELKÜSÉGEDDEL! Hol van ez, öcsi? Esküszöm, te szélhámos vagy. Kár, hogy hullá vagyok, különben elmennék innen egyenesen az újságokhoz, a tévéhez és nem tudom, mihez, és akkora botrányt csinálnék neked. A név kötelez, a név kötelez! – hajtogattad. Hol van ez, öcsi? Csak jár a szája, maga szűkszavú! Ismét magázni fogom, ha tetszik, ha nem. Nem érdekel az etikett, nem érdekel a protokoll. Le van tojva maga és a protokollja. Ha nem jön, akkor idegen, illetve idegen csaló, és magázni fogom. Mit szól hozzá?

Úgy látszik, a kis ember megunja a várakozást és a mozdulatlanságomat, értetlenkedő arcot vág, mint egy szuper intelligens lény, aki nem érti, hogy a földi halandók miért ennyire buták, és nem engedelmeskednek a szép szónak, majd lassan távozik az asztal mellől.

Fene essen belétek! Most mit csináljak? Mi tévő legyek? A törpe távozó léptei ugrásszerűen hangzanak. Pontosan úgy, mint amikor közeledett felém. A csend újrászövi vastag és aggasztó hálóját. Csodálkozom kicsit, hogy a csend fenyegetően hat. Pontosan ugyanúgy, mint amikor éltem. Mindig félttem a csendtől. Veszélyt jelentett. Élve mindig azt éreztem, hogy valami rossz, nagyon rossz fog történni, ha eluralkodik az átkozott csend. És valóban, várakozásomnak eleget téve, mindig valami rosszat hozott. De most halott vagyok. Vajon érzéseimben nincs különbség halott és élő mivoltom között? Össze vagyok zavarodva, és az a csaló nem akar jönni. De valaki mondja meg nekem, meddig fogok várni? Amikor éltem, mindig azt gondoltam, hogy a halottak nem ismerik a várakozást, az unalmat. Frászt. Most várok és unatkozom, ezerszer inkább, mint az élők. De ők nem tudják. Senki sem értesítette őket. Azzal intézték el ezt a kacifántos csalást, hogy nem engedik vissza a halottakat. Azt hajtogatták: aki meghalt, az meghalt. Nincs joga visszatérni és csevegni az unalomról és a várakozásról. Nekünk nem hiányzik ez. Csak maradjon mindenki a helyén. Csak semmi kételkedés, semmi felforgatás.

Kinyitom a szemem, bámulok a plafonra. Először észreveszem, hogy hatalmas ventilátor van rá felakasztva, ami forog. Lassan, észrevétlenül, de forog. Vajon ezért érzem, hogy hideg van és fázom? Nem hiszem. Egy darab ventilátor nem okoz ilyen hideget. Valószínűleg más eszközzel is hűtik ezt az átkozott termet. De a hideg, amit érzek, belülről áramlik. A félelem, a szorongás és a várakozás az, ami jéghideggel áraszt el engem. Csapdában vagyok, halott, aki várakozik. Ez remek. Ilyet nem pipáltam. Kire várok? Olyan hitványra, aki nem fog jönni, vagy nem akar. Akkor mi a teendő, kedves Mohamed, te neveléséges hullá? Mi a teendő? Mi lesz velünk? Mi lenne? Itt kell maradnod, ha tetszik, ha nem. Mást nem tehetsz. Halott vagy, vagyis

tehetetlen. Várni, várni és várni. És ha közben jön valami, ami megváltoztatja minden tervedet, akkor ő a felelős, a kedves Mido. Temessenek vagy égessenek el, vagy csináljanak velem, amit akarnak, én mindent megtettem az ügy érdekében. De ez az ostoba áruló el fog rontani mindent. Megmondtam. Magára vessen. De miért játszik így velem? Nem az ő érdeke is, hogy találkozzunk? Nem az ő érdeke is, hogy együtt legyünk, egyesüljünk? Nem értem. Miért kell ennyire feszíteni a húrt? Nem értem. Lelkemre mondom, Mido, nem értem. Te értesz valamit? Legalább gyere, és mondd el nekem, hogy miért bánsz így velem.

A folyosó végén ismét léptek hallatszanak. Apró lépések, de nagyon visszhangzanak. Mi lehet ez? És miért ilyen erősek, mintha kis elefánt botorkálna? De ezek a léptek nem négy lábon járó állat léptei, nem is lehetnek. A tempója, a ritmusa hasonló az emberi járáshoz. Mintha valaki döngetné a földet. Uram atyám! Mi ez? Hallgatózom: a léptek egyre halványabbak, mintha ez a lény távolodna a folyosóról, és a lépcső felé venné az útját. Igyekszem felemelni a fejemet, hátha látnék valamit a lábaim között, de nem tudom. A léptek véglegesen eltávolodnak, és ismét eluralkodik a csend, de megdöbbenésemre hirtelen kinyílik a terem ajtaja, és beszivárog valami halvány fény valahonnan. Mégis közeledik valaki? Igyekszem leselkedni a lábszáram között, hátha látnám, ki az vagy mi az. És látom. Egy fiú, kilenc-tíz éves forma. Végre, bajtárs, végre, hűtlen lelkem! Végre itt van Mido! Próbálok kiabálni, hogy itt vagyok, gyere közelebb, de mint az előző látogatónál, most sem jött ki egy hang sem a torkomon. Ám ez a fiú felszólítás nélkül egyenesen felém veszi az irányt, mintha tudná, hol vagyok. Nem keresgél a többi hulla között, hanem célirányosan közeledik hozzám. Oldalról bámulok rá. Már megint! Ez sem Mido! Jaj, Istenem! Igaz, hogy hasonlít hozzá, de határozottan mondom, ez nem Mido. Ez kövérebb, finomabbak a vonásai. Ha nem lenne ennyire rövid a haja, és fiúsan öltözve, lánynak gondolnám. Kérdezni akarom tőle: ki vagy? – de nem tudom. És mintha olvasná a gondolataimat, megszólal. Tudom, mi jár a fejedben, de hidd el, én vagyok az. Mozdítom a szemem jobbra-balra, jelezve, hogy nem tudok beszélni, azt is, hogy nem hiszem, ő lenne az, akit vártam. A fiú bámul rám, és mintha parancsot adna, kéri tőlem, hogy beszéljek.

– Ne félj, tudsz beszélni – mondja halkán.

Próbálok kiejteni a nevét, és meglepetésemre sikerül is.

– Te vagy az, Mido?

– Ki lenne más? Ki jönne ide, erre a borzalmas helyre, ha nem életbevágó dolgot kell végeznie?

– De sokat változtál! Az arcod teljesen más.

– Természetes, hogy megváltoztam. Elfelejtetted, hány éves vagy? Ötven éves! Én is annyi vagyok. Ne felejtse, hogy én is annyi idős vagyok, mint te.

– Ne marhaskodj! Te gyerek maradtál. Ezért akartam találkozni veled. Te vagy egyetlen mentségem, egyetlen reményem. Oda akarok visszamenni, és csak veled tudok.

– Hidd el, pontosan annyi vagyok, mint te, akkor is, ha te mindig gyermekként látsz engem. Ötven éves vagyok, kedves barátom, ha hiszed, ha nem.



– Nem érdekes, hány éves vagy. A lényeg, hogy tiszta és kikezdhetetlen maradtál.

– Ez sem igaz. Én sem vagyok a régi. Én is megöregedtem, beszennyeződtem, ravasz lettem, csalódott és megkeseredett.

– Édes Mido, ne mondj ilyeneket! Ez fáj, nagyon fáj.

– Pedig ez az igazság. Én is majdnem átéltem pontosan azt, amit te. Annyi a különbség, hogy az én testem kicsi maradt. De kedves barátom, ez csak látszat, és ahogy szoktuk mondani, a látszat csal.

– Kérlek, ne ősrjits meg! Tudod mit jelent ez? Azt jelenti, hogy hiába küszködtem, hiába szenvedtem, hiába menekültem ide-oda, hiába harcoltam az iszlám és az aljasság ellen, hiába betegedtem, hiába döglöttem meg, sőt, hiába léteztem. Ha nem kaplak vissza, ha nem egyesülök veled, akkor ez mind-mind hiábavaló volt.

– Pedig ez a helyzet, kedves barátom. Attól tartok, hogy nem tudok semmi újjal szolgálni neked. Nem tudom visszahozni a régi Midot, a gyermek Midot. Itt vagyok, öregem, mint te, megkeseredve, mint te, sőt, mi több, halottan, mint te.

– A fene essen beléd! Hogy mondhatsz ilyet? Akkor hiába vártalak negyven évig? Tulajdonképpen miért jöttél, ha semmi újjal nem tudsz szolgálni?

– Na-na-na kedves barátom! Ne olyan hevesen! Ha jól emlékszem, elküldtem hozzád egy törpét, hogy felvilágosítson az igazságról, kivigyen téged és megmondja a kimondhatatlant.

– Hülyeségeket beszélsz. Ez a törpe nem is ismert téged. Képtelen volt bármit is mondani, kivéve kuruttyolni néhány artikulálatlan szót. Nem is akart kivinni engem, hanem csak tanácsolt valamit a menekülésről, de semmit nem tett ennek érdekében.

– Pedig az én küldöttem volt, és ha kimentél volna vele, akkor megtudhattál volna mindent.

– Szóval, drága Mido, becsaptál. Hitegettél, ígérettél, és végül jössz és monddod, hogy semmi újjal nem tudsz szolgálni? Micsoda dolog ez! Honnan tanultad ezt a szélhámoságot? Apámtól?

– Ha tényleg szélhámos vagyok, akkor tőled tanultam, kedves barátom.

– De hogyan? Hiszen nem találkoztunk legalább negyven éve.

– Ez sem igaz, tisztelt uram. Találkoztunk. Nem gyakran, de időről időre találkoztunk. Sőt, beszéltünk is egymással. Vitakoztunk, veszekedtünk, és végül adtam neked néhány útmutatást, majd eltűntem. A baj az, hogy te nem emlékszel semmire.

– Ne mondj ilyeneket! Megőrjítesz. Hülyét akarsz csinálni belőlem? Szenilist, aki nem emlékszik rá, mit evett tegnap? Igaz, hogy beteg vagyok és halott, de ötven éves voltam. Ilyen korú ember nem lehet annyira szenilisz, hogy nem emlékszik az énjére.

– Pedig az, kedves barátom. Te nem emlékszel. Szándékosan vagy szenilitásból, ezt nem tudom, de nem emlékszel.

– Na, jó, elég a sértegetésből, elég ebből a komédiából. Vágjunk a dolog közepébe, és válaszolj egyetlen kérdésemre: mit tegyek most? Halott vagyok, várok va-

lakire, és ez a valaki azt állítja, hogy hiába vártam, ő nem létezik. Hogy van ez? És most mitévő legyek? Mi lesz velem most? Válaszolj erre a kérdésre, de tisztességesen, és utána takarodj el innen.

– Felesleges idegeskedni és gorombáskodni, kedves barátom. Ha nem tudnád, ez a dolgok rendje. Így kellett lennie. Ami azt illeti, hogy mitévő legyél, semmit, semmit nem kell tenned. Tovább fogsz várni rám örökkön örökké. De hiába, nem emlékszel, mit poénkodtál? Nem emlékszel? A fejed fölé akartad írni, hogy „Midora várva”. Igaz? Valóban ez a helyzet. Te arra vársz, aki soha nem fog jönni. Ahogy mondtam, ő elmúlt, eltűnt. Béke poraira.

– De miért? Miért ez az átverés? Miért ez a szószegés? Miért ez a végzet?

– Ez nem átverés, kedves barátom. Tanuld meg ezt az örök igazságot, amelyet egyiptomi őseid írtak II. Ramszesz templomaira és a piramisok mélyére: „A kimondhatatlan vágyak kielégíthetetlenek.” Ez nagy igazság, kedves barátom. Gondolkozz rajta. Bőven lesz rá időd. Találkozni és egyesülni velem – ez csak a fejedben járt. Nem voltál képes kifejezni, kimondani. Nem tudtad vagy nem akartad, fogalmam sincs, de negyven évig benned maradt az a vágy, hogy visszatérsz hozzám. És látod, csak haláloed után mondtad ki. Ez is valami, de sajnos késő. Nagyon késő. Vagy ahogy az angolok szokták mondani: „túl késő és túl kevés (too late, too little)”. Ez a helyzet, barátom. Tetszik vagy nem, pech vagy sem, de ez a helyzet. Vagy másképp szólva, ez az életed, illetve volt az életed. Most elmegyek. Ezúttal tényleg véglegesen eltűnök. Tulajdonképpen réges-régen eltűntem. Létezésem és jövőtelem illúzió, kedves barátom. Illúzió, ami csupán a fejedben létezett. És most el kell búcsúznom, el kell mennem. Nem mondhatom, Isten veled, nem mondhatom, vigyázz magadra, nem mondhatom, viszontlátásra, ez morbid lenne, és tényleg szélhámosság. Azt sem tudom, mi lesz velem, nem azt, hogy veled mi történik. Valószínűleg semmi. Tovább fogsz várni rám, én pedig tovább fogok bolyongani valamerre, de megígérem, illetve sajnálom, többet nem jövök. Adieu, kedves barátom, adieu.

Bámulok rá szótlánul, miközben lassan megfordul, és hangos léptekkel kimegy a teremből. Szerencsére nem volt alkalmam látni a könnyeimet, amelyek azóta folynak szemüregemből. Igaza van a kisördögnek, nem tehetek mást, mint várni és várni a világ végezetéig, annak ellenére, hogy visszhangzanak bennem utolsó mondatai, hogy soha nem fog visszajönni.